

stvar umevali le po malo. V višjem oddelku je sedel tisto leto tudi Rogljev Vladko. On ni bil, da bi rekel, slab učenec, a največkrat je slabo naletel s tem, da se ni učil zdržema, zakaj najraje se mu je naletelo tako, da je bil prašan tedaj, ko ni bil pripravljen. Tudi ondaj ni vedel Bog ve kaj v višjem oddelku, ko je gospod Brne izpraševal novo mero in vago. Prav piškavo so odgovarjali, in Baličev Lojze, ki je bil v nižjem oddelku ter na tihem nekaj prepisaval, dvignil je roko, povedal vse, kar so bili oni prašani, potem pa mirno zopet sedel. Našemu dobremu učitelju je bilo to posebno veselje in nam vsem se je dobro zdelo.

Nekaj dnij potem ni bilo več njegovega imena na črni tablici. Tudi beraču Jeronimu se je namreč jel dečko smiliti in povedal je nekega dné, ko je nabral polno torbo milodarov, gospodu Brnetu, da ga je Lojzetova kepa samo ujezila, resnično pa je, da deček ni meril nanj, ker ga za oglom ni mogel niti videti. Izginilo je njegovo ime s sramotnega mesta in prazen prostor je čakal, da mu pride kdo drugi delat kratek čas na steno.

(Dalje prihodnjič.)

Polžek.

„Kaj ti pravim:
Jedna, dve,
Brž pokaži
Polž rogé,
Da ti hramčka ne zdrobim,
Da ne stārem tebe ž njim!“
Resno deca govori,

Polžku pa zastane kri,
Strah tako ga preleti,
Da mogoče vūn mu ni. —
Bila deca ni nemila,
Polžku hramčka ni zdrobila,
Ker je polžka Bog ustvaril,
Z žitjem hramček mu podaril.

Stanko pl. Orlovič.

